

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè discutienda in Scholis Medicorum, die Martis vigesimâ-octavâ mensis Novembris, Anno Domini M. DCC. XLVII.

M. JACOBO-VERDELHAN DES MOLES,
Doctore Medico, Præside.

An Hydropi Venæ Sectio?

I.

UMANUM corpus liquidis componitur & solidis, quæ inter datur æquilibrium. Sanitas stat alterno, continuo pessundatur. In hoc quasi immobile corpus ab omni ferè cessat functione. In illo liquida movent & vincunt solida, & à solidis suâ vice moventur, vincuntur. A liquidis dilatantur vasa, dilatata

ſeſe conſtringunt; ſicque liquida urgent, impellunt. Hinc perennis liquidorum in corpore circuitio, ipſorum ſubactio, elaboratio jugis; continua in ſingulas partes diſtributio, indeſinens percolatio excrementorum; & optata cunctarum partium nutritio, incrementum. Omnium quibus vivimus partium nullæ nutritiis ferè pretioſiores. Ut illarum laudabilem conſtitutionem ſanitas ſequitur; ſic earumdem vitioſam mille ægritudines. Hinc cæterarum totius corporis partium morbi à pravis & excrementitiis partium nutritiarum humoribus ducunt originem, quos inter hydropem recenſe, morbum curatu difficilem, & magno ſæpè periculo plenum.

I I.

HYDROPEM voca ſeroſi humoris in quâvis corporis parte collectionem. Pro vario humoris collecti ſitu, varia ſortitur nomina. Si totum corpus occupat, Leucophlegmatia, vel Anaſarca nuncupatur; Hydrocephalus, ſi caput; ſi pectus, ipſius pectoris hydrops; Aſcites, ſi abdomen; ſi ſcrotum, hydrocele. Quòd ſi flatibus diſtendatur abdomen, adeò ut percuſſum tympani ſonum edat, Tympanites appellatur: hæcque inter hydropes impropriè ab Autoribus adnumeratur. Communis omnibus cauſa ſubeſt, fruſtratum apparandi, conficiendi, vel repurgandi ſanguinis opus; undè viſcerum penè omnium infarctus, ex quo ſeri à ſanguine ſeparatio, ejuſque aliquâ in parte collectio. Aliam incaſsùm inquiſiveris cauſam præter vitioſam ſanguinis conſtitutionem, laxatumque, vel renitentem ſolidarum partium elaterem. Vis igitur hydropem ſanare præſentem, imminentem præcavere, talia adhibeas remedia quæ liquidorum motum promovere, ſolidorum elaterem firmiorem laxare, laxiorem verò firmare valeant.

I I I.

TANTA requiritur ſolidorum, & fluidorum neceſſitudo, & convenientia, ut mirum non ſit cur uno deficiente alterum deficiat. Sanguis ſpirituoſus ille liquor ab indole genuinâ deſciſcens, corruptâ ſubhinc onuſtus ſaburrâ, lento pede vaſa dum permeat, quodcumque malum invehere poteſt. Quidni! & hydropem accerſere. Quòcunque enim pergit, funeſtam itineris notam inurit. Præ ſuâ malâ diatheſi innumeris cùm ſcateat impuritatibus, viſcidiores & craſſiores ipſius partes liberam

circuitûs viam liquoribus præcludunt. Hæ paulatim aggeruntur, & aggestæ, vasa quàm plurimis infarciunt obstructionibus. Undè hærens in circuitu sanguis, novusque semper appellens, vasorum distendit tunicas, earumque magis ac magis dilatat meatus. Hi sensim ac sensim dilatati serum effluere sinunt. Id experientiâ confirmari videtur. Ligatâ siquidem canis venâ infrà præcordia abdomen quasi ascite laboraret humore aqueo brevi repletum observatur. Tunicæ quoque Lymphaticorum cum tunicis Venarum sint longè tenuiores, seri effusioni ac collectioni ansam præbere possunt, suorum pororum dilatatione, sed & prætereà suâ ruptione. Rem experientia probat, extracti scilicet humoris igni admoti albuminis ovi consistentiam acquirentis indagine. Tandem sanguis crassus aut viscidus glandulas difficilè permeans in iis sensim colligitur, stagnat, eas intumefacit, ipsarumque excretorios ductus distendit, amplificat. Hinc seri à sanguine uberior secretio, ejusdemque seri è vasis effusio, ac tandem hydropis generatio. Quamobrem proprio vehiculo orbatus sanguis, partes ægrè pervadit, hisque nutritium vix impertitur succum, undè universi corporis macies, siccitas, debilitas.

I V.

MAGNORUM morborum aut ingruentium, aut jam sævientium, præstans remedium est Venæ Sectio, eòque præstantius excellentiusque, quò tutiori expeditiorique viâ omnia ferè corporis vitia rescindit. Hâc datâ portâ luxurians toto corpore sanguis convenienter emittitur. Ocyùs ardentem materiem subtrahe, carbones remove, spontè restinguetur incendium. Idem celebratâ Venæ Sectione corporis humani humoribus evenit. Eductâ quippe sanguinis propriè dicti parte, minor fermentationi, effervescentiæ, obstructioni, infarctui, &c. datur locus. Restitutâ circuitionis celeritate, quanti quanti sunt humores, eandem choream sequi coguntur. In hydrope vires opprimit ac veluti vinctas tenet crassus & viscidus humor viscerum ergastulis coercitus, (cujus sub pondere fatiscit corpus) systalticus dilatationis & constrictionis vasorum motus depravatur: ipsorum fibræ motrices fungi officio ferè inhabiles evadunt, sed incisâ venâ non raro aperitur ad magnam libertatem via, & temporis puncto spes salutis affulget.

V.

HYDROPI ita neceſſaria eſt Venæ Sectio, ut nefas ſit illam omittere. Reverà præcipuus curationis cardo poſitus eſt in fibrarum elatere, & liquorum fluxilitate reſtituendis; ut vinci poſſit & ſuperari ſanguinis impedimentum; ut pertinaces tollantur obſtructiones, ſanguinis circuitus feliciùs peragatur, ac tandem functiones in priſtinum ſtatum reducantur. Hæc omnia idoneâ ſanguinis miſſione aſſequeris. Nec eſt quòd objiciant nonnulli in hydrope venam ſecare idem eſſe ac jugulare. Redundans (quis crederet) ſanguis id efficit ſæpiſſimè. Qui, hoc morbo laborarunt, ferè omnes ore, naribus, &c. ſanguinem emiſere. Succedit plerumque catameniis & hœmorroidibus ſuppreſſis. Denique ſanguinis grumos ac concretiones in hydropicorum cadavere reperire nihil uſitatius. His omnibus cùm ſanandis, tùm præcavendis congruum Venæ Sectio remedium. Prætereà eâdem Venæ Sectione impurior circa viſcera reſtagnans, & evaſata illuvies vaſa denuò ſubit, cum ſanguine foras exitura, vel tranſcolanda per glandulas, vel per cutis meatus tandèm vacuanda. Dolores inſuper ſedat Venæ Sectio, corpus erigit pondere gravatum; erectum, alacrius expeditiuſque reddit ad omnis generis functiones obeundas.

Ergò hydropi Venæ Sectio.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes-Franciſcus Paris.

M. Ludovicus-Gabriel Dupré.

M. Ludovicus-Florentius Bellot, utriuſque Pharmaciæ Profeſſor.

M. Dionyſius-Claudius Doulcet.

M. Antonius Petit.

M. Joannes de Dieſt.

M. Bartholomæus le Clerc, Medicus Regis ordinarius.

M. Stephanus Pourfour du Petit.

M. Joſephus de Juſſieu, Regiæ Scientiarum Academiæ Socius.

Proponebat Pariſiis BERNARDUS-NICOLAUS BERTRAND, Pariſienſis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, A. R. S. H. 1747, à ſextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1747.